RUBRICA AFONULUI

Cântec, joc și voie bună

(Mircea Bunea, 14 octombrie 2005)

Așadar, observ că rămânem optimiști!

Ultimul val de inundații – al șaptelea!!! din acest an – a lovit încă 312 localități din 16 județe aflate în sud-estul țării, a omorât încă 5 persoane, a ruinat încă 342 de locuințe, 160 de poduri, 160 de podețe și punți, a obligat la evacuarea a încă 461 de suflete, iar de pe încă 3200 hectare de culturi agricole și pășuni, în campania de toamnă se vor recolta știuci, crapi, carași și pui de baltă, însă pe total general ne păstrăm voia bună.

Se întâmplă așa pentru că avem și alte multe motive de adâncă satisfacție existențială și de înaltă mândrie patriotică cum ar fi: Dinspre Ceamurlia adie zvon de gripa aviară, iar Delta Dunării parcă ar umbla cu pandemia în bandulieră; prin diverse locuri nou-născuții mor cu spor din cauza unor infecții contractate prin maternități; ca-n vremurile bune și de tristă amintire diabeticii săraci fac un ban cinstit vânzându-și pe lei grei locurile la cozile formate din viul nopții în fața farmaciilor; zice-se că fosta Securitate nu ne mai ascultă convorbirile telefonice, dar Echelon veghează și știe tot ce mișcă prin fax-uri, gsm-uri și e-mail-uri; poliția încă se mai dă curioasă să afle cine i-a pus sare pe coadă numitului Gregorian Bivolaru, de profesie guru care gândește cu capu'; un decident de marcă tocmai ne-a anunțat că ne paște un bir proaspăt, pus pe vicii (fără supărare, permiteți-mi să citez aici și acum din inestimabila gândire social-politică a bravului soldat Svejk: „Guvernul care scumpește berea este un guvern de tâmpiți”); dinspre profesori prima zi de școală s-a lăsat cu proteste și amenințări cu grevă, iar ministrul lor tocmai a demisionat; nu cedăm în ruptul capului primul loc din Europa, pe care-l deținem de ani buni, la sifilis; cățelul de usturoi a ajuns să coste cât cartea înțeleptului Lao Tzâ, iar cățeii – cățelei încă mai sunt îndrumați cu stricnină și duioșie spre veșnicele plaiuri ale vânătoarei; sătenii din comuna Ciorani (Prahova) au înlocuit inesteticile sperietori îmbrăcate cu zdrențe fâlfâinde din bostănării cu flamurile albastre imprimate cu stele aurii ale Uniunii Europene și se jură că, de când cu schimbarea, hulpavele ciori nu mai îndrăznesc să le atace pepenii; înainte de '89 mâncam salam cu soia, acuma mâncăm salam Dumnezeiesc, că numai Dumnezeu mai știe din ce este făcut și ce „E”-uri îl spuzesc; pentru o simplă vizită pe la pisoarul de la Hanul Morilor (șoseaua București – Constanța) trebuie să plătești mai multe mii de lei decât încasa înainte de revoluție – sau ce va fi fost!? – directorul general de la Tractorul Brașov. Și tot așa mai departe...

Dar, cum ziceam, rămânem optimiști. Iar ca să ne ținem departe-departe de efectele bezmeticelor calamități și de frustrările aferente, pentru ca să ne păstrăm intacte zâmbetele tâmpe și tonusul de poruncească o ținem gaia-mațu cu festivalurile. Se bagă circ la greu și ne dăm mirați că prețul pâinii se tot duce aiurea-n sus. Vorba unui bou care se visează Apis: Noi muncim cu tot elanu' să-ndeplinim festivalu'! Scuzați-mă de vorba proastă, dar am ajuns să festivălim tot ce atingem. Că eu asta am dedus din cântecul, jocul și voia bună care observ că au molipsit plenar toate evenimentele și toate segmentele populației țării noastre dragi, fără osebire de vârstă, sex, stare civilă, religie, etnie, apartenență politică și agoniseală. Altfel spus – și să fie primit! – tot la 1,4

zile în România bubuie unul dintre festivalurile planificate încă de la începutul anului (cine nu crede să consulte **InfoTravelRomânia**).

Și nu vă cruciți că asta nu-i tot. Nu sunt prinse acolo nici Festivalul porumbului fiert de la Constanța (cartierul Faleza Nord), nici Festivalul Internațional al sarmalelor de la Praid, nici Festivalul prunelor proaspete de la Pitești, nici Festivalul țuicii de la Văleni de Munte, nici Festivalul izmenelor de la Topleț, nici Festivalul cireșelor galbene de la Urleta, nici Festivalul lăutarilor gorjeni, nici Festivalul cașcavelei de la Valea Doftanei...

Bașca târgurile cu muzici de la fiecare sfârșit de săptămână, bașca zecile de hramuri de la biserici și mânăstiri, bașca sutele de festivaluri ale berii, bașca festivalurile de muzică electronică și urbană (de la hip-hop și breakbeat la techno și drum and bass), bașca festivalurile cu și pentru copii, bașca festivalurile cu manele (duminică, 9 octombrie, în parcul Herăstrău din Capitală, la un astfel de eveniment au participat, zice-se, 10.000 de persoane!!!), bașca nunțile, botezurile, aniversările și onomasticile, bașca parastasele la care întristații participanți, după ce s-au chitrofonit zdravăn, uneori cu preotul în capul mesei, uită de ce s-au adunat și urlă de le sar capacele ș-altă dată, ș-altă dată / o s-o facem și mai latăăă...

E de presupus că, în cel mai scurt timp, România va deveni teritoriul cu cele mai multe festivaluri pe cap de locuitor. Se petrece într-o veselie ce nu s-a mai văzut de la Dărăbani la Zimnicea și de la Sulina la Beba Veche. Cum ziceam și mai sus, motivele nu ne lipsesc. Avem și tradiții și ambiții pe măsură. De la Răsună Valea anilor 50 (de la Bumbești la Livezeni / Hei-rup / Heiii-rruuupppp/ Buuum !), era normal să trecem și prin Cântarea României (din iEpoca de Aur), și prin Un răsunet – „Deșteptă-te, rommâne" (muzica Anton Pann, versurile Andrei Mureșanu), și prin Răsună Marea (Năvodarii pentru pici, Mamaia „mare" , Mamaia „mică" , Mamaia „folclorică" , Mangalia, 2 Mai, Vama Veche) ca să ajungem unde ne-am propus. La **Răsună Țara**, adică. În rest nu ne mai lipsește nimic. Poate doar lumina, căldura și pâinea, mai încolo, spre iarnă... Vorba grecului Zorba din romanul lui Kazantzakis: Boss, ai mai văzut vreodată o prăbușire atât de frumoasă?